

Největší radost mi dělá jeho úsměv a úspěchy, říká pěstounka

07. 10. 2019 00:00

U příležitosti konání Týdne náhradního rodičovství vám přinášíme rozhovor s pěstounkou z Libereckého kraje. Bližší informace k Týdnu náhradního rodičovství naleznete na www.mitdomovarodinu.cz.

Proč jste se rozhodl/a stát pěstounem? Co Vás motivovalo?

Toužila jsem pomoci nějakému dítěti, které nemůže mít svou funkční rodinu. Chtěla jsem lásku dávat a také dostávat.

Jak vnímalo toto rozhodnutí vaše okolí? S jakými reakcemi jste se setkal/a?

Reakce byly rozporuplné. Hodně lidí mi fandilo, hodně lidí mě od mého rozhodnutí zrazovalo. Velmi často slýchávám reakce typu „Klobouk dolů, jsi statečná, odvážná, ale já bych do toho nikdy nešel“, nebo „Nejsi už stará na další dítě? Neměla by sis užívat života a ne se starat o cizí dítě?“

Pěstouni musí projít přípravou. Byla pro vás přínosná? V čem?

Přínosná byla určitě, člověk se dozvěděl odpovědi na mnoho otázek, slyšel spoustu příběhů od jiných pěstounů, pracovníků v sociálních službách. Jen mi připadala poměrně dlouhá.

Za jak dlouho Vám bylo svěřeno dítě po tom, co jste byla zařazena do evidence jako pěstoun/ka?

Bylo to velmi rychlé. Přesně si to nepamatuji, ale telefonát z krajského úřadu, zda se nechci seznámit s dokumentací dítěte, přišel přibližně do jednoho měsíce. Pak ještě chvíli trvalo seznamování s dítětem, kdy jsem za ním jezdila do kojeneckého ústavu a než proběhl soud.

Jaká byla vaše očekávání před příchodem dítěte do Vaší rodiny? Překvapilo Vás něco?

Očekávání byla různorodá a člověk se samozřejmě těší na všechny chvíle, které prožije s novým človíčkem. Při příchodu mě překvapilo (i když nás na přípravě upozornili, že děti jsou citově ploché, nesou si různá traumata...), že dítě nechtělo obejmout. Nechtělo ani konejšit v náručí, když v noci plakalo. Odstrkovalo mé ruce, když jsem ho chtěla pohladit, prostě neumělo tyto (pro nás přirozené) věci přijímat.

S jakými mýty o pěstounské péči se nejčastěji setkáváte?

Jednou mi jeden člověk řekl, že to pěstouni dělají jen ze ziskových důvodů, nebo aby měli doma levnou pracovní sílu (u starších dětí).

Co je na tom být pěstounem nejtěžší a co Vám naopak dělá největší radost?

Nejtěžší je z mého pohledu ustát kontakt s biologickou rodinou a vysvětlit citlivě dítěti, co se děje, proč se to děje, proč zrovna mému pěstounskému dítěti se přihodilo to, že se o něj nemůže jeho biologická maminka starat. Zároveň se musíte vyrovnat se s tím, že v pubertě určitě jednou (spíše vícrát) přijde věta: „Ty nejsi moje pravá máma, tebe poslouchat nebudu.“

Pro mě konkrétně také bylo těžké vysvětlit, že nejsem zlá macecha. Malý s touto myšlenkou přišel ze školky, kde mu to řekl kamarád. Protože v pohádkách jako je Sněhurka nebo Popelka je hodná přece jen ta první maminka.

A největší radost? Tu mi dělá jeho úsměv, jeho radost, objetí, jiskřičky štěstí v jeho očích i jeho úspěchy.

Ted' když víte, co obnáší být pěstounem, šla byste do toho znova?

Ano, šla.

Děkujeme za rozhovor.